

meling verschijnt, is het er echter nog verre van af, dat ik daaraan reeds nu zou kunnen denken. Zonder er opgewektheid of behoefte toe te gevoelen, of door een denkbeeld verrast te worden, kan ik met geen mogelijkheid gaan zitten rijmen. Er zou voor mij geen pijnlijker arbeid in de wereld zijn. Evenwel, er komt nu en dan een stukje bij, maar ik voldoe mij zelf hoe langer hoe minder en ik wenschte wel de helft van al het gedrukte in 't vuur te kunnen werpen". — In 1848 was de noodige opgewektheid er blijkbaar in hooge mate, want den 22 Jan. 1848 schrijft Tollens: „. . . Gij kunt U niet begrijpen hoe Uwe confrères van links en regts mij aanklampen sedert men denkt dat ik meerderen tijd heb of sedert men gezien heeft, dat ik toch ook voor anderen, met name Kruseman, iets gedaan heb. Gij zoudt verbaasd staan van al die brieven, voorstellen, aanbiedingen enz. Ik laat dat alles onbeantwoord. Alleen Van Lennep heb ik niet van 't lijf kunnen houden, en mijn ouden stadgenoot Mieling¹⁾ heeft mij zoo lang met persoonlijke visites gekweld, dat ik hem iets voor zijn Letter- en Schilderkundig Album heb moeten toezeggen. Is onze bundel gereed, dan zal ik aan het vervolgen der Onuitgegeven Gedichten denken, en misschien doe ik U dan nog wel een voorslag voor 't vervolg, want ik voorzie, dat ik verzen zal blijven maken zoolang ik leef, ofschoon de geprojecteerde titel voor den bundel onveranderd moet blijven" (n.l. „laatste Gedichten"). En den 25en Dec. van 't zelfde jaar schrijft hij: „Ik maak thans meer verzen dan ooit. Ik maak ze gemakkelijker als ooit. En bedriegt mij mijn ijdelheid niet, ik maak ze beter dan ooit! Maar men troggelt ze mij op alle wijzen af. Om van een dozijn Almanak-redacteurs niet te spreken, daar komt nu Wit-huis met zijn Album, Mieling, Dr. Koetsveld, en zoo veel anderen! Den laatsten heb ik voor zijn Martha en Maria een stukje afgestaan, dat mij warelijk aan het hart ging. Terwijl ik schrijf komt daar alweer een Delftsche aanvraag voor de Delftsche armen, en nauwelijks heb ik die gelezen, of daar staat waarachtig Boudewijn voor mijn oogen! Er is geen doorkomen aan . . .". „Men haalt mij alles van onder de vingers weg", luidt het 30 Oct. 1849: „en zeker is in niet minder

1) C. W. Mieling, steendrukker aan de Noordblaak.